

пристъпятъ съ дръзко нетърпение на арената. Изведнѣжъ всички люде наскачаха, размахаха рѣце, почнаха да викатъ въ ярка смѣсица отъ нарѣчия.

Въ императорската трибуна се бѣ появила Мария.

Заобиколена отъ шумна блѣскава свита, облѣчена въ свѣтла коприна, съ диадема и лека намѣтка. Анри бѣ за миналъ недавна да обиколи тракийскитѣ гарнизони и да приеме новоукрепенитѣ кастели. Преди да потегли за новия походъ противъ Сърбия, той искаше да остави държавата си засилена и въ редъ.

Но този пътъ той нѣмаше да предприеме бранъ само за да изпълни съюзния си договоръ съ царь Борила. Той самъ бѣ дълбоко обиденъ и огорченъ отъ безславния край на похода, който бѣ изложилъ рицарската му честь. Въ мига, когато разнебитенитѣ, отъ внезапната смъртъ на своя вождь, войскари на Стрѣза, чакаха подкрепа отъ своитѣ съюзници — епирцитѣ, деспотъ Михаилъ бѣ трѣгналъ противъ тѣхъ, заемайки земитѣ на убития севастократоръ. А вѣчнитѣ недоволници — ломбардитѣ на Биандрате, вмѣсто да се притекатъ на помощъ на своя притѣсненъ сюзеренъ, веднага бѣха използвали мъжнотиитѣ му, за да заематъ други Стрѣзови земи.

Наистина, Михаилъ Епирски твърде скоро бѣ получилъ възмездие за безбройнитѣ си вѣроломства, ала целта на похода не само не бѣ постигната, а напротивъ, положението се бѣ още повече влошило. Недоволството противъ Борила растѣше отъ день на день въ България. Всѣки мигъ можеше да се очаква избухването на бунтъ и зазръщането на Асеновия синъ.

Това бѣ най-лошото, което можеше да се случи. Това значеше подновяването на старитѣ борби съ българитѣ: най-опаснитѣ и силни противници. Борилъ трѣбваше на всѣка цена да се закрепи на престола. И Анри се надѣваше съ помощта на краль Андрея да сломи лесно новия, нечаканъ врагъ, който се бѣ явилъ въ лицето на Сърбия. Следъ провалянето на похода, великиятъ жупанъ бѣ надминалъ всѣка мѣрка на своеволията и надменността. Той открито се бѣ свързалъ въ съюзъ съ новия епирски деспотъ